

85
Chronvalls visa om Trumslagare Dunder.

Efter en berättelse från Carl den tolfte tid.

Melodi: Gubben Noack: Vi prisa högljudt gamla testamentets da'r.

Till Carl den tolfte hjeltedar flyr tanken hän,
Mång' sägen derifrån man har, Hör på, min vän!
Jag vill berätta om en man med tappert mod,
trumslagare hos Carl var han, en kämpe god.
Bom bom fallallallala.

Beständigt var han på sin vakt, det sägs med fog;
knappt finns i Ryssens land en trakt, dit han ej drog.
Så snart i fält man skrek: »Gif akt», han trumman tog;
när han sin rem kring skuldran lagt, käckt larm han slog.

Se'n gick han främst bland hjältarna hvarthän det bar,
och aldrig i bataljerna han rädlös var.
Fastän han med trumpinnarne höll takt bestämt,
slog han likväl till Ryssarne i striden jemt. —

En gång till strids han skulle gå med hundra män;
om der han skulle seger få, var ovisst än;
ty jättelik var Ryssens här mot Dunders tropp;
men Dunder skrek: »hvarthän det bär, ta'n Gud till hopp!»

Så gick han fram med eldigt mod med bussarne;
liksom en dundergod han stod för Ryssarne.
Som tvenne åskmoln atörta hop vid blix och larm,
så stötte krigarne vid rop med barm mot barm.

Ej länge dröjde denna lek bland svärd och blod,
förr'n Ryssen blef om kinden blek och — misste mod.
Af svenska män hans stolta här besegrad var.
Af hundra, hvilka stridde der, såg's tolf stå kvar.

Med dessa drog sig Dunder bort emot en skog;
och tryggt bland buskar inom kort han läger slog.
Och rundt kring honom satte sig kamraterna;
der vaktade vid skuggig stig nu Carlarna

Som sagdt, ej Dunder rädlös var: med glädlig min
han »nål och tråd» upp plötsligt tar ur trumman sin.

86
Vid skämt han sydde såren hop, som mannen fått
allt under stridens larm och rop af hugg och skott.

Den ene hade klufven kind, var dock ej svag,
men frisk, som himlens nordanvind en vinterdag.
En annan mistat näsan, — men satt ändå nöjd
och blickade åt skogen hän i allsköns fröjd.

Trumslagar' Dunder satt till slut med blick, som brann
med pannan full af rök och krut; en grofväxt man. —
På fältet går en jude hän der striden stod
och röfvar från de fallne män mång' skön klenod.

Det der ej Dunder tåla kan: »Hvem är väl Ni,
som slår er djerft, der striden brann, på röfveri?»
«Verlåt verlass mig, herre god!» — nu juden sad' —
och allt sitt guld med tålmod han från sig lad'.

Knappt var det gjordt, förrän han såg ett rysligt dam;
och det var Ryssen, stadd på tåg, som ryckte fram.
Strax juden ropade: »du verld! som käring här
jag dör för dessa bödlars svärd. Ich bange är.

I tappre hjeltar! frälsen mig!» — så högt han skrek, —
Men Dunder sade: »Jude, tig! det är ej lek . . .
Kryp genast in i trumman här och sitt der tyst;
men, vid trumpinnarne, jag svär, du ger ej knyst!»

Nu frambröt Dunder mörk i håg, af harm han brann;
snart juden, som i trumman låg, förglömde han.
»Tänk ej på juden! — För min kung jag falla vill.
Mitt lif har, sedan jag var uug, hört honom till.»

Vid dessa ord alltmera flög hans hjeltesjäl . . .
och att han var en kämpe hög, förstod han väl.
Det dånade kring himlens hvalf, så hårdt han slog,
och markeu under honom skalf, der fram han drog.

Men som han mötte fienden vid svärdens gny,
gick trumman sönder — Ryssens män nu måste fly;
»utan trumman juden kom med vildeit min
och dansade på fältet om vid hiskligt grin.

Med bäfvan trödde Ryssarne (vidskepligt nog)
att mörkrets vilde herrskare emot dem drog.
»För Dunders trumma frälsa oss!»*) sad' Ryssarna.
»Sankt Nicke!»**) vi med hän förgås för bussarna.

72
Skall »trollkarl'n» Dunder vara bland den svenska här
så slår han ned uti vårt land allt hvad der är.»
Så Ryssen skrek. — Men Dunder fick belöning stor;
allt från detta ögonblick blef han — major.
Bom bom fallallallala.

*) Infördt i Ryssarnes kyrkolitania.

***) Sankt Nicklas var Ryssarnes skyddshelgon.

Författadt 1875.

De stora tiderna i Stockholm och öfverallt.